

Isabel Vinardell & Isabelle Laudenbach: «Volíem fer un disc al voltant de l'expressió artística lliure»

Parlem amb el duet sobre el seu segon treball, 'Diëresis'

Isabel Vinardell & Isabelle Laudenbach | Arxiu de l'artista

El vincle musical d'**Isabel Vinardell & Isabelle Laudenbach** es remunta a l'època en què **Vinardell** formava part de **Cheb Balowski** i **Laudenbach** encara era una de les guitarristes habituals de **Las Migas**. Les dues es van conèixer en un bar per a preparar una actuació puntual que feien plegades. La complicitat que van forjar, però, les va portar a ampliar aquest lligam artístic i fer un projecte musical conjunt. El 2014, es van estrenar discogràficament amb *A solas* (Chesapik, 2014), on mostraven l'univers artístic que havien creat com a duet. Ara, a *Diëresis* (U98 Music, 2021), es tornen a ajuntar, però ja no ho fan ben bé soles: les acompanyen els versos de diversos poetes que han musicat. Parlem amb elles sobre aquest nou treball, que presentaran en directe per primer cop demà al Centre Artesà Tradicionàrius de Barcelona i, posteriorment, en diverses dates dins del cicle Barcelona Districte Cultural.

Per què vau decidir fer orbitar el disc en diversos versos de poetes contemporanis?

Isabel Vinardell: En aquesta ocasió teníem ganes d'obrir una mica el nostre cercle. Teníem la intenció de fer un disc entorn a l'expressió artística de manera lliure... I vam demanar a diferents poetes de l'escena que ens fessin arribar les seves paraules reflexionant sobre aquesta temàtica.

Com que partíem d'una lliure interpretació d'aquest concepte, i de poetes de caràcters i estils diferents, els resultats de les cançons també han acabat reflectint aquesta diversitat. Estem molt agraïdes de la generosa participació de tots ells. Ha estat un procés fantàstic.

Per què heu titulat 'Dièresis' el disc?

Isabelle Laudenbach: Aquest disc està basat en el tema de l'expressió. La dièresi és un signe gràfic que dona veu a la vocal muda, i ens va semblar que aquesta imatge tenia sentit amb el disc. A més, són dos puntets que també reflecteixen que som un duet: dos puntets com dues Isabeles. I, dos puntets que finalment van canviant la sonoritat de la paraula. El disseny del disc és obra d'**Isabel Vinardell**, i també està fet emprant la tècnica del puntillisme. Sumant molts punts es poden crear coses molt grans.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=NpWaqhkDXGM>

Malgrat que les sonoritats del flamenc són presents al disc, aquest va molt més enllà. El senzill "Ouvrir la bouche" n'és un exemple, amb uns arranjaments que recorden les sonoritats de la guitarra clàssica. Com vau donar forma a la cançó i com vau inserir-hi els versos de Dorothée Volut?

I.L: Els versos que va escriure Dorothée Volut tenen una estructura molt musical, per tant, trobar la música que li corresponia va ser bastant natural i orgànic. Normalment Dorothée no escriu ni amb versos ni amb rimes, però per a *Dièresis*, es va proposar escriure pensant en la música. Ella mateixa canta i és molt melòmana. L'arranjament de la guitarra, especialment en l'inici, potser ve més aviat d'alguna influència llatinoamericana, però és cert que després en l'acompanyament hi ha alguna cosa més clàssica, i la melodia de la veu té un punt de barroc.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=ry_ZM54OL10

Un dels temes que m'han fascinat és "Requisit". Com vau construir i arranjament les melodies a dues guitarres de la introducció i que van reapareixent al llarg del tema?

I.L: L'arranjament de "Requisit" es va acabar de definir durant la gravació. Quan el vam compondre, a partir de la improvisació, vam començar amb un *groove* de guitarra amb un toc de llaüt àrab i, a partir d'aquí, vam anar component la melodia i la resta del tema. Vam mantenir aquesta part de guitarra monofònica, i a l'hora de gravar-ho ens va demanar tocar l'octava superior, com aquestes orquestres àrabs en què tots els instruments toquen a l'uníson o en octava, i que són molt potents.

Les lletres de "Requisit" són vostres o d'algun poeta? Al·ludeixen de forma genèrica a la sang i la violència, o a algun aspecte o història més concreta?

I.V: "Requisit" és un poema de Mireia Calafell, a qui vam tenir la sort de conèixer ja fa anys en una edició del festival Poesia i+, on participàvem. La interpretació de les seves punyents paraules, al meu entendre, evoca un món desassossegat i cru. També la cançó es presenta així. D'alguna manera la sang, i les imatges que la Mireia ens dibuixa a través de la poesia ens portaven a una cançó més forta, densa i punyent. També ens ha passat amb el poema de l'Héctor Arnau. En canvi, lletres com les de Laura Tomàs o Dorothée Volut ens han aprofitat a la intimitat, la fragilitat i, en alguns casos, a la calidesa.